

L'últim acte d'amor

Aquesta situació no em resultava desconeguda. Al llarg de la meva existència, ja havia estat masses vegades a un pas de la mort; tot i així, mai no és una sensació a la qual un pugui acostumar-se de debò. Semblava com si el destí s'obstinés a posar-me, una vegada més, cara a cara amb el final. Era com si el desastre m'hagués triat, perseguint-me sense descans. L'havia burlat en més d'una ocasió, sí, però la mort sempre trobava el camí de tornada fins a mi. Aquesta vegada, però, tot era diferent. Pots escapar d'allò que et fa por, pots plantar cara a qui odies, però, pots escapar del teu destí? Sempre havia reservat la meva força per a aquests adversaris, monstres o enemics. Però... com s'enfronta a algú a qui estimes? Com pots fugir d'una veu que t'atrau amb la tendresa més profunda que mai has sentit?

Un dia més em sentia atrapada. Caminava ràpid pels carrers humits de Londres, amb la sensació de que algú m'anava al darrere. Vaig girar pel carreró de Brick Lane, intentant convèncer-me que només era la meva imaginació, però els passos van ressonar més a prop. Vaig accelerar encara més. Tenia el cor a la gola, i quan em vaig atrevir a mirar enrere, el vaig veure. Era ell.

Vaig ensopegar contra la paret i ell es va atansar, lent però decidit, sense apartar-me els ulls de sobre.
—No tinguis por—va dir amb veu baixa—. Només volia mirar-te.

Vaig fer un pas enrere, intentant buscar una sortida, però ell em va tancar el pas, inclinant-se lleument cap a mi. La seva mà es va alçar i em va intentar tocar la cara. Em vaig apartar de cop i la seva expressió es va tensar com si l'hagués ferit.

Els seus ulls, foscos i profunds, no em miraven amb l'odi o la fúria assassina a què estava acostumada. Em miraven amb una tendresa que em deixava sense defenses, i amb una gran tristesa que semblava venir de molt, molt lluny. I en aquesta tendresa vaig sentir el perill més silenciós i letal de tots.

—No pots entendre-ho —va murmurar la seva veu—. No és assassinar. És alliberar. Treure't de sobre aquesta maledicció que et segueix a tot arreu, aquest senyal que et fa mal.

La meva ment, tan entrenada per a la lluita, com per a la fugida, es va quedar en blanc. Les meves cames no responien, els meus braços es negaven a desembeinar l'arma que portava a la cintura. La part lògica del meu cervell cridava que era una mentida, un parany més, però el meu cor, el maleït i tossut cor, és rebel·lava i s'estremia amb les seves paraules.

Va fer un pas cap a mi. No va ser un pas ràpid i agressiu com el d'un enemic, sinó un moviment lent, gairebé vacil·lant, d'algú que s'acosta a un animal ferit. Va aixecar una mà i, instintivament, vaig reular. El dolor que va creuar el seu rostre em va fer més mal que qualsevol ferida física que hagués rebut mai.

—Saps que no et faré mal —va dir, i era la veritat més terrible de totes—. Mai no et faria mal. Per això he de ser jo. Ha de ser algú a qui estimes. Només així la cadena es trencarà. La maledicció necessita un sacrifici, no pas una mort. Un acte d'afecte, no d'odi.

Se'm van aigualir els ulls, mirant d'apagar la ràbia que volia sortir. Ell era el perill, l'amenaça més propera, però alhora era el meu refugi, l'únic que em va ajudar quan tot s'enfonsava. Com podia ser les dues coses alhora?

—Els altres... —vaig arribar a dir, amb la veu tremolosa per un sanglot que em va sortir de l'ànima—. Va negar amb el cap, amb una delicadesa devastadora.

—Els altres volien vèncer. Jo només vull salvar-te. Hi ha tota la diferència del món.

La meva ànima, marcada pel desastre, semblava cridar finalment cap a casa. I la resposta, el final de tot el meu sofriment, em cridava amb els ulls plorosos de l'home que estimava.

I ho vaig veure. Allà, en la profunditat d'aquella mirada que coneixia millor que la meva pròpia ànima, no hi havia engany. Tenia una idea terrible fixa al cap, una veritat tan rara com espantosa que, per a ell, era tan real com l'aire que respirem. I aquí hi havia el problema real: no era una mentida, sinó una

cosa més que ell creia cegament que el portava a estar morta... per amor.—Els altres —vaig tartamudejar de manera tan estranya que quasi no vaig reconèixer— volien la meva por. Tu... tu demanes la meva confiança.

Va assentir lentament mentre una llàgrima se li escapava per la galta. Era real. Tot era horriblement real per a ell.

—És l'únic camí. Confia en mi una última vegada. Deixa't portar. Serà com adormir-se.

La seva mà es va acostar de nou al meu rostre. Ja no vaig recular. El contacte dels seus dits, tan familiar, tan càlid, em va fer estremir amb una barreja de pànic i una desesperada necessitat de creure. Era aquesta contradicció la que em despedaçava per dins. El meu instint cridava, però el meu cor, el meu maleït cor, s'aferrava a la tendresa d'aquell contacte com una planta envers el sol.

—I si t'equivoques? —vaig xiuxiuejar, sentint com la meva pròpia voluntat es dissolia —. I si tot és una mentida de la teva ment?

—No ho és —va respondre amb una calma esgarrifosa—. He vist les proves. He seguit el rastre del desastre que et persegueix. És real, i s'alimenta del teu patiment. Jo només vull aturar-ho. És el meu darrer acte d'amor.

La lògica es rebel·lava. Les "proves". Quines proves? Havia estat ell qui m'havia trobat després de l'accident de cotxe que vaig tenir fa dos anys? Havia estat ell qui va apareixer just després de l'incendi a la meva antiga casa? Havia estat ell qui sempre estava allà, recollint-me les peces, reconfortant-me, assegurant-me que tot aniria bé... mentre el desastre semblava perseguir-me sense treva?

Un fred que no tenia res a veure amb la temperatura de l'habitació em va recórrer l'esquena. Una idea grotesca va començar a formar-se a la meva ment, una boira enverinada que m'ennuolava el pensament.

I si... ell no era el salvador? I si ell era el conductor? El rastre del desastre... era el seu propi rastre?

La seva mà es va enretirar del meu rostre fins al meu coll, no amb força, sinó amb una suavitat aterridora. Els seus dits es van corbar al voltant de la meva gola, una presa que podia ser tant una carícia com l'inici de l'acte final.

—Tanca els ulls —va murmurar, la seva veu plena d'una dolorosa compassió—. No vull que vegis res. No vull que t'espantis.

El seu contacte era el mateix de sempre. La seva veu, la que m'havia cantat per a dormir, la que m'havia cridat d'alegria, la que m'havia xiuxiuejat paraules d'amor en la foscor. Com podia aquesta dolçor amagar una intenció tan obscura? O era que, en la seva ment fracturada, no hi havia obscuritat, sinó una llum torturada que creia fer el bé?

La lluita ja no era contra un monstre o un enemic. Era contra la meva pròpia memòria, contra cada record d'afecte que ara em semblava sospitos, contra la part de mi que encara li cridava, que encara volia creure. La por no em venia d'una amenaça evident, sinó de la possibilitat que l'home que estimava hagués estat, sense que jo ho sabés, l'arquitecte de tot el meu dolor, i que ara, amb un amor genuí i malalt, volgués culminar la seva obra.

—No t'espantis —va murmurar, la veu tan dolça que em va fer tremolar—. És l'única manera perquè tot acabi. Perquè tu quedis lliure.

Però jo ja no sabia què era la llibertat ni què era la mort. La línia s'havia esborrat fa molt de temps. El seu rostre es va acostar al meu, i un somriure feble, gairebé trist, li va esquixar els llavis.

—Sempre he estat aquí —va dir—, en cada accident, en cada incendi, en cada moment en què pensaves que tot s'acabava. Jo t'he seguit, t'he estimat... i he après que l'amor pot ser la cadena més pesada.

Els seus dits van apretar lleument, només suficient per recordar-me que no podia escapar. La foscor va començar a embolcallar-me, però no era foscor exterior, sinó la foscor que havia crescut dins meu, alimentada per la seva presència.

—No és una mort —va xiuxiuejar—. És una promesa. L'últim acte d'amor.

I mentre els meus ulls es tancaven, vaig sentir com la realitat es dissolia, com el meu cos es convertia en un instrument de la seva voluntat. I en aquell silenci etern, només quedava la seva veu, dolça i gelada, que em repetia una i altra vegada que l'amor, quan és boig, pot ser la condemna més fatal.